

ЛІТНІЙ ВІДПОЧИНОК

Криза кризою, але відпочинок співробітникам академії та їхнім близьким, безумовно, потрібний. Його організація стала темою номер один серед справ профкому академії. На сьогоднішній день ця діяльність спрямована за кількома напрямками.

Відпочинок з родиною на базі відпочинку «Монтажник» у Кирилівці на Азовському морі.

Не перший рік організується 8 заїздів по 10 днів з 9 червня по 20 серпня по 16 родинних путівок в заїзді. Проблеми завжди з першими двома заїздами, бо більшість співробітників не мають можливості в цей час взяти відпустку. Тому в цих заїздах відпочивають пенсіонери академії, що стоять на профспілковому обліку, робітники коледжів, що належать до академії. Викуплено 108 путівок, також організовано відпочинок вихідного дня.

Мета кожної родини – це оздоровлення дітей. Згідно заяв батьків викуплені путівки для оздоровлення дітей співробітників без обмежень. Вартість путівки склала 20% від повної вартості (близько 500 грн.) Вже викуплені батьками 7 путівок на 2 заїзди в дитячі оздоровчі табори в смт Кирилівка на Азовському морі. Ще будуть путівки на 3 заїзди.

Отримані путівки для відпочинку «Мати-дитина» у м. Бердянську на базі відпочинку «Таврія» та у смт Кирилівка – база «Автомобіліст». Вік дитини — від 5 до 16 років.

Санаторне лікування

Всі співробітники знають, що в академії проводиться робота з організації санаторного лікування тих, хто потребує його згідно медичних довідок. Для цього ведеться журнал обліку заяв та регулярно друкується об'ява про наявні путівки. Протягом 2 кварталу оздоровлено в санаторії «Ялта» доцента кафедри БЛМ Кожурова В.А., також готуються до

лікування в санаторії Трускавець з 25 та 26 червня доцент кафедри БЛМ Георгієва Т.О. та ст. викладач кафедри фізичного виховання Крюкова І.М.

Співробітники ЗДІА мають можливість пройти санаторне лікування не виїжджаючи за межі міста в рідному санаторії-профілакторії, що знаходиться в гуртожитку по вул. Добролюбова, 22. За другий квартал вже оздоровлено 28 бажаючих, а з 22 червня організовано останній улітків заїзд на 18 днів, вартість курсівки – 82 гривні.

Більше 35 років на о. Хортиця існує академічний спортивно-фізкультурний комплекс, побудований студентами та співробітниками академії, – перлина заповідної плавневої зони острова Хортиця.

Влітку для аматорів активного відпочинку організовані заїзди з 7 липня по 26 серпня на 10 днів з харчуванням на базі ЗНУ, що знаходиться поруч.

Заяви можна подати на кафедру фізичної культури до завкафедри Кузьменка О.М., відповідального за проведення відпочинку співробітників та їхніх родин. Також можливий відпочинок вихідного дня на базі СФК «Студентська Січ».

Профком академії разом з адміністрацією сподіваються, що відпочинок співробітників буде приємним та корисним для здоров'я. Бажаємо вам більше позитивних емоцій та до зустрічі у вересні.

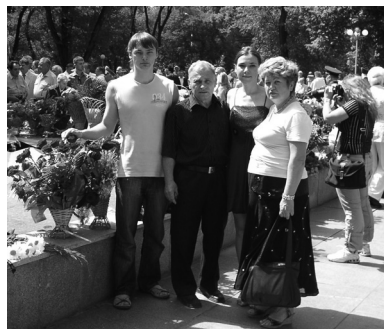
22.06.2009 року відбулося покладання квітів до меморіалу «Скорботна мати» у зв'язку з ДНЕМ СКОРБОТИ і вшанування пам'яті жертв Великої Вітчизняної війни

Пам'яті загиблих будьте достойні!

**«Говорит Москва!
Сегодня, 22 июня 1941 года...»
прозвучало в ефірі 68 років тому...**

«Батьківщина пам'ятає»... Це підтверджують запоріжці — дорослі й діти, — які ранком 22-го червня прийшли віддати данину загиблим й згадати про живих. Від Запорізької державної інженерної академії квіти до монументу поклали проректор з НПП Желябіна Н.К., представники Ради ветеранів та Студентського сенату ЗДІА.

**Чураков С. О.
гр. СП-07-2**

Хвилина мовчання, трикратний залп знарядь, квіти, сльози й вогонь пам'яті в серцях. — так сотні запоріжців пом'янули 22 червня загиблих у роки Великої Вітчизняної війни. Притихлі школярі молодших класів і сиві ветерани,

які зібралися вшанувати пам'ять героїв, що загинули в боях за Вітчизну. Разом з запоріжцями у Вічного вогню зібралися керівники міста й області: мер Запоріжжя Євген Карташов, голова Запорізької ОДА Олександр Старух та інші...

Ніхто не забутий, ніщо не забуте!

16 червня цього року відбулося відкриття меморіальної дошки Герою Радянського Союзу Миколі Олександровичу Фірсову, що працював в інженерній академії з 1975 по 1986 рр. завідувачем підрозділу Цивільної оборони.

Фірсов М.О. народився в 1922 році. У рядах Збройних сил служив до 1974 року - 35 років! У березні місяці 1944 року за виявлену мужність і героїзм при визволенні Білорусії йому присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Характерний епізод з бойової біографії Миколи Олександровича: на захопленому німецькому танку він прорвався в німецький тил і громив ворога його ж зброєю. Микола Олександрович був скромною, доброзичливою, чесною людиною. Помер Фірсов М.О. в 2007 році.

На мітингу виступили голова Ленінської ради ветеранів Шоферюн Л.І. і голова ради ветеранів ЗДІА Яхненко В.М.

Газета зареєстрована управлінням у справах преси та інформації Запорізької облдержадміністрації 16 листопада 1998 року Реєстраційне свідоцтво 33 № 309

Щомісячна газета Запорізької державної інженерної академії Газету віддруковано з комп'ютерного оригінал-макету в друкарні ТОВ «С-Принт» Адреса редакції: м. Запоріжжя, пр. Леніна, 226, кімната 309 тел. 223-83-62 Тираж 1000 прим.

Шеф-редактор - **В. І. Пожуєв**
Редактор - **Н. А. Юсупова**
Фотокор - **М. І. Ніколаєв**
Коректор - **І. В. Скляр**
Дизайн і верстка - **Н. А. Юсупова**

На відзначення пам'ятних дат Великої Вітчизняної війни, вшанування подвигу народу в боротьбі за свободу Вітчизни та на виконання Закону України "Про увічнення Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років" ВР України поста новляє:

1. Запропонувати Кабміну України утворити Оргкомітет з проведення заходів щодо відзначення 65-річчя Перемоги у ВВВ, передбачивши, зокрема:

- фінансування з Держбюджету та місцевих бюджетів, а також за рахунок пожертвувань юридичних і фізичних осіб видатків на виконання вимог Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" та забезпечення виконання плану дій щодо поліпшення життєзабезпечення ветеранів на 2007-10 рр.

- проведення в 2009-2010 рр. Всеукраїнської естафети пам'яті та Всеукраїнської акції з відзначення 65-річчя звільнення міст, інших населених пунктів та регіонів України;

- упорядкування військових кладовищ, братських та одиноких могил, меморіальних комплексів, скульптурних, архітектурних та інших споруд і об'єктів, що увічнюють пам'ять про Перемогу та подвиги її учасників, із широким залученням ветеранських та інших ор-ганізацій, недопущення наруги над військовими похованнями та іншими пам'ятками ВВВ та їх руйнування;

- завершення спорудження у Києві пам'ятника видатному синові України тричі Герою Радянського Союзу Кожедубу Івану Микитовичу та створення меморіального комплексу "Ратне поле";

- проведення у військових підрозділах, навчальних закладах, підприємствах науково-практичних конференцій, "круглих столів", "уроків пам'яті", оглядів кімнат бойової слави, конкурсів на кращу патрі-отичну пісню та інших заходів, присвячених Великій Вітчизняній війні;

- широке висвітлення ЗМІ підготовки та відзначення пам'ятних дат ВВВ.

2. Виходячи з історичних традицій українського народу зберігати пам'ять про захисників Вітчизни, зважаючи на гостру потребу ветеранів війни у постійному піклуванні, рекомендувати місцевій владі здійснити підготовку і проведення у містах, інших населених пунктах комплексу заходів, присвячених 65-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні та звільненню України від фашистських загарбників.

3. Запропонувати народним депутатам України, депутатам місцевих рад усіх рівнів узяти активну участь у заходах щодо відзначення пам'ятних дат ВВВ 1941-1945 рр.

Голова ВР України В. Литвин,
м. Київ, 13 січня 2009 року, N 842-VI

Вітчизняна війна – одна з особливо складних, неоднозначних і суперечливих сторінок в історії України. Але, попри все, громадяни України, як і всіх республік СРСР, піднялися на боротьбу з фашистами. У цій народній війні мільйони українців, як і всі народи Радянського Союзу, захищали не соціалізм сталінського зразка, а, перш за все, власне життя, життя своєї родини, домівку, культуру, одне слово – Батьківщину.

Етот день мы приближали, как могли...

Перебирая в памяти события военных и послевоенных лет, думаю, что мне очень повезло не только потому, что я остался в живых, пройдя через горнило войны, но и потому, как сложилась моя послевоенная судьба.

На фронт я пошел добровольцем, будучи 17-летним юношей. Зачислили меня разведчиком взвода разведки 132-го Гвардейского полка, 60-й Гвардейской стрелковой дивизии 5-й ударной армии. В октябре 1943 г. принял свой первый бой с фашистами в районе г. Запорожья. Дважды участвовал в форсировании Днепра. Первый раз - на остров Хортицу, но неудачно, а второй - в районе Разумовки. В этот раз, чтобы усыпить бдительность немцев, для переправы выбрали самый широкий участок реки, и ночью, когда в окопах немцев остались только дежурные пулеметчики, наши подразделения тихонько (без артподготовки) переправились на правый берег и внезапно ворвались в окопы противника и с боем прошли оборону. А в это время переправа не дремала: прибывали лодки, понтоны, плоты с бойцами и с оружием. Наши силы увеличивались с каждой минутой, и к утру наступление развернулось в полную силу, увенчавшись освобождением сел Хортица, Разумовка, Марьевка, г. Марганец и т. д.

Но впереди были новые тяжелые бои. Каждый день приходилось «выбивать» фашистов с занятых ими позиций. А погода была мерзкая - днем дождь, ночью морозец. Все дороги раскисли - грязь по колено, и в каждой балке немцы бросали по несколько автомашин и снаряжение. Да и наша техника тоже из-за такой погоды отстала. Нас выручало только то, что наша батарея была на «конной тяге» и каждую пушку приходилось вытаскивать из балок двумя, а то и тремя упряжками лошадей. Так прошли до Днестра, по пути форсировали Южный Буг, Ингул и Днестр. При форсировании Днестра у нас оставалось по 4 снаряда на орудие и поддержать пехоту мы могли только «колесами», как полагаются дивизионной артиллерии. Т. е. боевая сила нашей дивизии была недостаточной, чтобы удержать плацдарм на правом берегу Днестра. В это время на Днестре начался паводок. Ширина реки в этом месте стала до 13-ти км. Пушки (полевые орудия), и тем более минометы, не могли оказать даже минимальную помощь в отражении атак противника. Поэтому в одну из ночей поступил приказ оставить плацдарм и перейти на свою сторону. Переходили по пояс в ледяной воде, кое-где вплавь. Но добрались до своих, и, как видите, выжили (правда, не все)... После Днестра нас перебросили на Вислу, под Варшаву, и снова - форсирование реки под яростным огнем фашистов, а затем с боями прошли всю Польшу (Коло, Кутно, Гнезен и т. д.).

Особенно врезались в память бои на немецкой земле, на завоеванном нами Одерском плацдарме (70 - 75 км от Берлина, то есть наступление шло прямо «в лоб» фашистской столице). Едва солдаты успели окопаться, как немцы обрушили на них всю мощь артиллерии, авиации и танков, пытались выбить с занятого плацдарма и сбросить в Одер. Вся территория была так изрыта воронками от бомб и снарядов, словно ее перепахали. Казалось, там не осталось ничего живого. Но мы все-таки выстояли и дали возможность накопить силы и занять исходные позиции для штурма Берлина. В районе нашего плацдарма было сосредоточено до 220-ти орудий на каждом километре линии фронта. И 16 апреля войска под командованием маршала Жукова Г. К. и командующего 5-й Ударной армией Берзарина начали грандиознейшее во всей истории Великой Отечественной войны наступление на Берлин.

Дело было так. До рассвета, когда еще совсем темно, тысячи орудий, минометов, «Катюш» и «Ванюш» (так солдаты в шутку называли ракетные установки) обрушили на противника всю огневую мощь. А когда орудия умолкли, были включены тысячи крупнейших прожекторов, которые специально вывезли на передовые позиции во время артподготовки. Они ослепили солдат противника и не давали им вести прицельный огонь по поднявшейся в атаку нашей пехоте. Так начался штурм Берлина, опоясанного несколькими линиями сильной обороны.

На ближних подступах к немецкой столице наступление наших солдат было остановлено шквальным огнем зенитной артиллерии. Но, забыв об опасности, воины выполнили приказ. Линия обороны была прорвана и наша дивизия первой ворвалась в Берлин. В предчувствии конца войны всех охватила радость. Но она оказалась преждевременной. Фашистская столица сдаваться не желала: шли жестокие уличные бои. Опасности подстерегали за каждым углом. С крыш и окон летели гранаты, фаустпатроны, стреляли снайперы и просто автоматчики. Но, несмотря ни на что, мы упорно продвигались к Рейхстагу. 2 мая Берлин капитулировал, и для нас. участников штурма вражеской столицы, война закончилась. А 9 мая - это уже день всеобщей победы, когда капитулировала вся Германия и был подписан соответствующий акт. В день Великой Победы и я, как кавалер орденов «Красной Звезды», «Отечественной Войны» и медалей «За отвагу», «За победу над Германией», «За взятие Берлина», поставил свой «автограф» на здании Рейхстага.

Мартенсон Вальтер Янович,
к. т. н., пенсионер